

TOELICHTING OP DE VERORDENING INDIVIDUELE VOORZIENINGEN MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING GEMEENTE ZWOLLE 2011.

1. Algemene toelichting

1.1 Inleiding

De Wet maatschappelijke ondersteuning is een relatief jonge wet, waarmee gemeenten de opdracht hebben gekregen om kwetsbare inwoners door middel van voorzieningen te ondersteunen, waardoor zij:

1. een huishouden kunnen voeren;
2. zich in en om de woning kunnen verplaatsen;
3. zich lokaal kunnen verplaatsen;
4. medemensen kunnen ontmoeten en op basis daarvan sociale verbanden kunnen aangaan.

Binnen de wet wordt dit het 'compensatiebeginsel' genoemd. De gemeente heeft in de wet de opdracht meegekregen om regels te stellen voor de wijze waarop zij invulling geeft aan dit 'compensatiebeginsel'. De gemeentelijke verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning geeft invulling aan deze opdracht. Recente jurisprudentie en doorontwikkeling van de Wmo maken het actualiseren van de verordening individuele voorzieningen Wmo 2007 noodzakelijk. Verschillen in het verstrekkingenbeleid tussen gemeenten was en blijft mogelijk.

Deze verordening is aangepast aan de jurisprudentie Wmo en geeft tevens invulling gegeven aan het principe van de 'eigen kracht' als uitgangspunt voor het deelnemen aan de samenleving. Alle bedragen, financiële grenzen en bijbehorende regelgeving worden opgenomen in een Besluit maatschappelijke ondersteuning gemeente Zwolle.

1.2 Voorliggende voorzieningen

In de Wmo komen voorzieningen voor wonen, welzijn en zorg bij elkaar. Algemene Deze verordening heeft alleen de individuele voorzieningen als onderwerp. Algemene welzijns-, woon- en zorgvoorzieningen vallen buiten de reikwijdte van deze verordening. Indien aanwezig en beschikbaar worden zij als voorliggende voorzieningen beschouwd voor de individuele voorziening. Nieuw is dat de beoordeling dat wanneer de aanvrager in staat is en zijn sociaal netwerk bereid is, de beperkingen op te heffen, er geen individuele voorziening wordt verstrekt.

De mogelijkheid blijft bestaan om een individuele voorziening collectief aan te bieden. Het bekende voorbeeld is het collectief vervoer, maar ook de 'boodschappendienst' die in Zwolle in pilotvorm is geïntroduceerd. Het verschil met een algemene voorziening is dat voor de individuele voorziening altijd een individuele maatwerk beoordeling van de passendheid van de voorziening wordt gemaakt.

1.3 Compensatieplicht

De kern van de Wet maatschappelijke ondersteuning wordt gevormd door het begrip compensatiebeginsel. Het begrip compensatiebeginsel is afkomstig van de Raad voor de Volksgezondheid en de Zorg. De raad is van mening dat de wettelijke aanspraak op maatschappelijke ondersteuning moet worden gerelateerd aan aard en ernst van de beperking(en) van mensen. Gemeenten zijn verplicht om te zorgen voor compensatie van deze beperking(en). En wel zodanig dat de burger met een beperking in een gelijkwaardige uitgangspositie wordt gebracht ten opzichte van de burger zonder beperking(en). De gemeente heeft hierin een resultaatsverplichting.

In de verordening is dit opgenomen als compensatieplicht. Dit brengt sterker tot uitdrukking dat de gemeente de opdracht heeft om: "personen met een beperking, een chronisch psychisch of psychosociaal probleem voorzieningen te bieden ter compensatie van hun beperkingen op het gebied van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie teneinde hen in staat te stellen maatschappelijk te participeren".

De gemeente mag zelf bepalen welke voorzieningen zij aanbiedt om het wettelijk vastgestelde doel/resultaat te bereiken.

Om recht te doen aan het uitgangspunt dat daar waar mogelijk een beroep gedaan wordt op de eigen verantwoordelijkheid van burgers, moet het mogelijk zijn om aan de aanspraak op ondersteuning te toetsen op inkomen. Door de aanspraak op ondersteuning niet te verankeren in een verplichting om bepaalde met name te noemen voorzieningen te verstrekken (zorgplicht), maar te omschrijven in

termen van het te bereiken resultaat (compensatieplicht), kan onzekerheid ontstaan over wat nu precies als recht geldt.

Onder zelfredzaamheid wordt in dit verband verstaan het lichamelijke, verstandelijke, geestelijke en financiële vermogen om zelf voorzieningen te treffen die deelname aan het normale maatschappelijke verkeer mogelijk maken.

Onder maatschappelijke participatie wordt in ieder geval verstaan het kunnen voeren van een huishouden, het normale gebruik van een woning, het zich in en om de woning kunnen verplaatsen, zich kunnen verplaatsen zodat aansluiting kan worden gevonden bij regionale en landelijke vervoerssystemen; het kunnen ontmoeten van andere mensen en het onderhouden van sociale verbanden om op die manier te kunnen deelnemen aan het lokale sociaal-maatschappelijk leven. Voor de gemeentelijke uitvoeringspraktijk biedt de International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF classificatie) een uniform begrippenkader dat als grondslag dient om de behoefte aan voorzieningen in individuele gevallen vast te stellen.

De normering van de voorzieningen wordt op het lokale niveau bepaald met inachtneming van alle bepalingen over de totstandkoming van het lokale beleid en de betrokkenheid van burgers en cliënten. De wet draagt de gemeente niet op om steeds individuele voorzieningen te treffen. Het is ook mogelijk ondersteuningsvragen in te vullen met algemene voorzieningen. Dit zijn vaak de bestaande welzijns- en zorgvoorzieningen, maar ook woonvoorzieningen.

Kenmerkend voor algemene voorzieningen is dat zij laagdrempelig en zonder uitgebreide toegangsbeoordeling, dicht bij de burger zijn georganiseerd. Deze voorzieningen worden bij voorkeur niet door de gemeente uitgevoerd.

In hoofdstuk één is begripsbepaling en bereik vastgelegd. Hoofdstuk twee gaat over de Cliëntenraad individuele voorzieningen Wmo. In het derde hoofdstuk zijn inleidende bepalingen over de voorzieningen opgenomen. De onderdelen in de verordening worden als volgt uitgewerkt:

- a. Zelfstandig huishouden voeren (H4);
- b. Gebruik van de woning (H5);
- c. Lokaal verplaatsen (H6);
- d. Verplaatsen in en rond de woning (H7);

Het ontmoeten van medemensen en het op basis daarvan aangaan van sociale verbanden wordt beschouwd als onderliggende doelstelling en inherent resultaat dat voortvloeit uit de verstrekkingenterreinen. Hoofdstuk acht is gereserveerd voor procedurele aspecten. Het laatste hoofdstuk bevat de slotbepalingen.